

בר קפרא וההזמנה שנשכחה

ספור מופלא מימי חז"ל
על חכמה, חברות ואהבת השם
מבוסס על ספר האגדה (מדרש ויקרא רבה וקהלת רבה)

סְעוּדַת מִצְוָה וְהוֹדָיָה לַשֵּׁם

"רַבִּי" (רַבִּי יְהוּדָה הַנָּשִׂיא) הָיָה שְׂמֵחַ
מְאֹד. הוּא עָשָׂה סְעוּדַת מִשְׁתָּה גְדוֹלָה
לְכָבוֹד בָּנוּ!

רַבִּי רָצָה לְהוֹדוֹת לַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ עַל
הַשְּׂמִיחָה, וּלְכֹן הִזְמִין אֶת כָּל חַכְמֵי
יִשְׂרָאֵל.

מִטֶּרֶת הַסְּעוּדָה הִיָּתָה לַחֲגֹג יַחַד, לֹאמֹר
דְּבַרֵּי תוֹרָה, וּלְקַדֵּשׁ אֶת שֵׁם הַשֵּׁם.

הַחֲכָם הַגָּדוֹל שֶׁנִּשְׁכַּח

כָּל הַחֲכָמִים הַגָּדוֹלִים הִגִּיעוּ בְּבִגְדֵי
כְּבוֹד וַיָּשְׁבוּ לֵאכֹל.

אֶךְ בְּטֵעוֹת, רַבִּי שֶׁכַּח לְהִזְמִין חֲכָם
אֶחָד חָשׁוּב: אֶת בֵּר קִפְרָא.

בֵּר קִפְרָא לֹא כַּעַס, כִּי יָדַע שֶׁהַכֹּל מֵאֵת
הַשֵּׁם. אֶךְ הוּא הִחְלִיט לְלַמֵּד אֶת כָּלָם
שִׁיעוּר עֲמוּק עַל מִשְׁמְעוֹת הַשְּׁמִיָּה.

מסר מאיר עינים על השער

הִלֵּךְ בַּר קִפְּרָא וְכָתַב עַל שַׁעַר הַבַּיִת מִשְׁפָּט נֹקֵב וַחֲכָם:

אַחֲרִית כָּל־שְׂמִיחָה מָוֶת –
וּמָה יִתְרוֹן לְשְׂמִיחָתְךָ?

בר קפרא מזכיר לנו: אוכל ומשתה הם דברים זמניים שנגמרים.
השמחה היחידה שנשארת לנצח היא למוד התורה וקרבה לשם!

רַבִּי מַגֵּלָה אֶת הַטָּעוֹת

רַבִּי הֵבִין מִיָּד אֶת טָעוֹתָיו.
חֲכָם וְצַדִּיק אֲמַתִּי תָמִיד
מוֹכֵן לְתִקּוֹן אֶת מַעֲשָׁיו.

אָמְרוּ לוֹ: 'זֶהוּ בַר קַפָּרָא...
נִשְׁכַּחְתָּ לְהַזְמִינוֹ לְסְעוּדָה!'

יָצָא רַבִּי לְבוֹקֵר וְרָאָה אֶת
הַכְּתָבָת עַל הַשַּׁעַר. הוּא
שָׁאֵל: 'מִי עָשָׂה לָנוּ כֹּךְ?'

תקון באהבה: הסעודה השניה

למחרת, עשה רבי סעודה אחרת, גדולה ומפארת עוד יותר!
הפעם, הזמין רבי את כל החכמים אל ביתו, וגם את בר קפרא יחד עמם.
רבי רצה להרבות שלום בישראל, כי השם אוהב שלום יותר מכל.

תְּחִילַת הַמִּשְׁתָּה הַגָּדוֹל

כָּל הַחֲכָמִים יָשְׁבוּ סָבִיב לְשִׁלְחוֹן הַמַּלְכִּים. הַמִּשְׁרָתִים הַכְּנִיסוּ קַעְרוֹת עִם תַּבְּשִׁילִים חֲמִים
וּמִצִּינִים לְכַבּוֹד שְׂמִיחַת הַמִּצּוֹה. אֲךָ יֵזֶק כְּאֲשֶׁר הוּבְּאָה הַמָּנָה הָרְאשׁוֹנָה, פָּתַח בַּר קַפָּרָא אֶת פִּיו...

חכמת התורה: שלש מאות משלי שועלים!

על כל תבשיל ותבשיל שהביאו לשולחן, הִיָּה בַר קִפְּרָא
מְסַפֵּר לֹא פָחוֹת מִשְׁלֹשׁ מֵאוֹת מְשָׁלֵי שׁוּעָלִים!

משלי שועלים הם
ספורי עמק ומשלים
נפלאים שזדרכם
לומדים מדות טובות,
מוסר, ויראת
שמים.
כל משל הִיָּה מלא
באור התורה.

דְּבָרִים מֵתוֹקִים מְדַבֵּשׁ

המשלים היו כל כך ערבים ונפלאים, עד שהחכמים
היו מרותקים לגמרי.
נצטטנו התבשילים, ואף אחד לא טעם מהם כלום!
החכמים הוכיחו שמזון רוחני מזין את הנשמה הרבה
יותר ממזון גשמי לגוף.

מזון לגוף לעמת מזון לנשמה

מזון הנשמה (החכמה של בר קפרא)

- מיועדת לנשמה הנצחית.
- תמיד לווהטת, מאירה ומחממת את הלב.
- החכמים שתו את הדברים בצמא ובאהבת ה'!

מזון הגוף (התבשילים של רבי)

- מיעדים לגוף הגשמי.
- מתקררים במהירות אם לא אוכלים אותם.
- החכמים לא נגעו בהם כלל.

התעלומה ותשובת המשרתים

שם לב רבי שמשהו מוזר קורה, ושאל את שמשיו:
"מפני מה התבשילים נכנסים ויוצאים, ואין איש
טועם מהם כלום?"
ענו המשרתים: "זה מפני זקן אחד שיושב שם, ואומר
שלש מאות משלים על כל תבשיל ותבשיל!"

רבי פונה אל בר קפרא

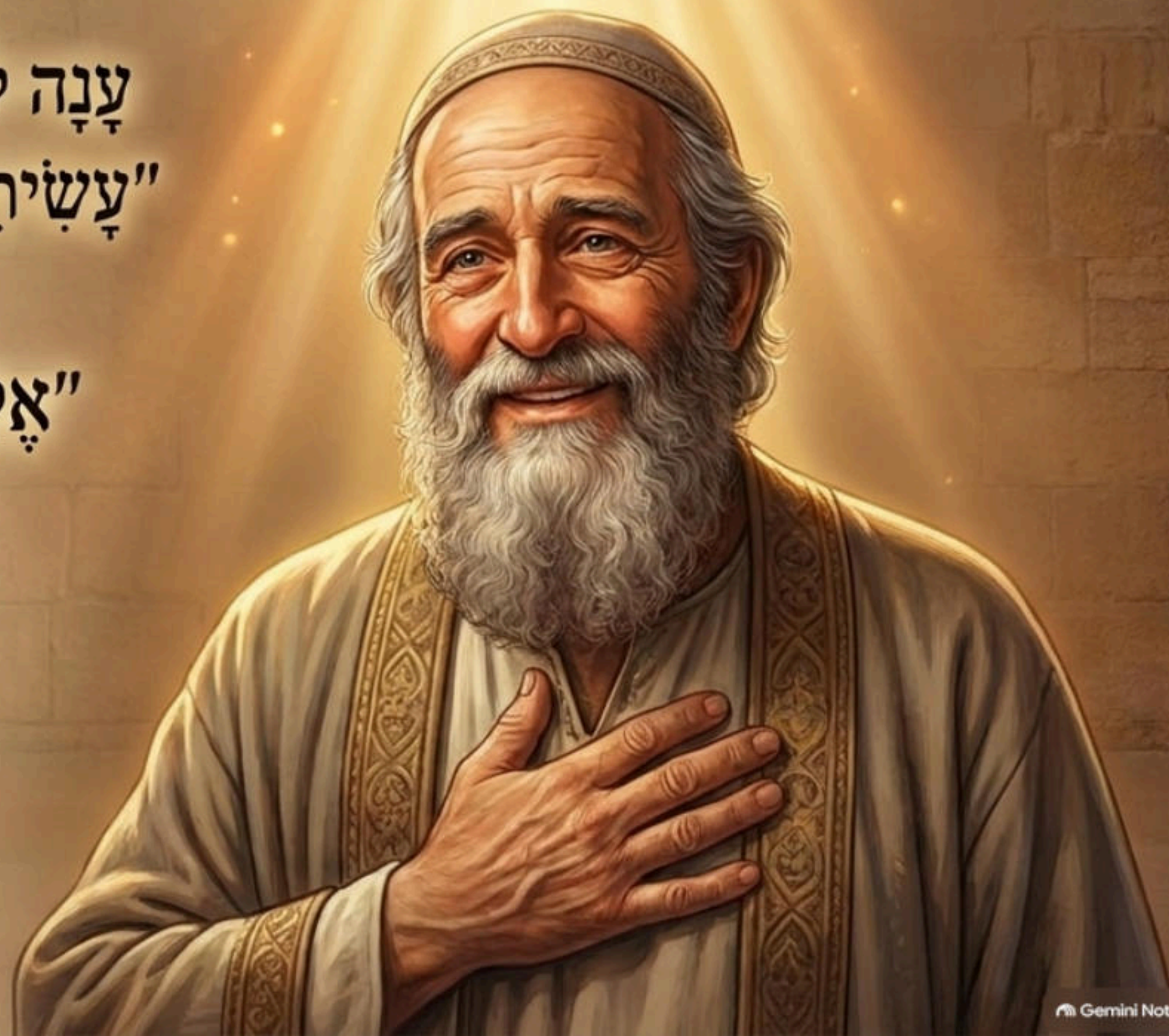
נכנס רבי אצל בר קפרא. הוא פנה אליו בכבוד ושאל:
"למה אתה עושה כך? הננח להם לאורחים שיאכלו וישמחו".
רבי דאג שהאורחים ישארו רעבים, אך לבר קפרא היונה עמוקה הרבה יותר.

הכוונה הטהורה ביותר

עָנָה לוֹ בַּר קַפְרָא בְּכָנוּת וּבִאֲהָבָה גְּדוֹלָה:
"עָשִׂיתִי זֹאת שְׁלֹא תֹאמַר שֶׁבְּשִׁבִּיל תַּבְּשִׁיטִי
תַּבְּשִׁילִיךָ בָּאתִי..."
"אֵלָּא – בְּשִׁבִּיל לֵישֵׁב עִם חֲבֵרִי!"

בר קפרא הוכיח שהוא לא נעלב
מחוסר אוכל. מה שהיה חשוב לו
באמת הוא להיות שותף יחד עם
כל חכמי ישראל.

ממחלקת לאחדות ושלום

מתוך הדברים האלה, הבינו שני הגדולים את לבו זה של זה.
הם פיסו אחד את השני, סלחו, ועשו שלום אמת ביניהם!

שלום ואחדות

חכמת התורה ומדות

שכחה וטעות

מָה אֲנַחְנוּ לומדים לחיים שלנו?

א. לזכור להזמין את כלם: בכל שמחה או משחק, נזהריים לא לשכח אף חבר. כל יהודי יקר ואהוב!

ב. העקר והטפל: ממתקים ואכל הם נחמדים אך זמניים. חכמת התורה ואהבת ה' נשארים לנצח.

ג. להרבות שלום: אם קרתה אי-הבנה, תמיד נדבר בכבוד, נסלח, ונעשה שלום. השם אוהב שלום יותר מכל!

